

ליקוטי

הניעור בלילה נב

מוהר"ן

ס

באחדות הש"י, שהוא מחויב המציאות. זה א"א לזכות, כ"א ע"י ביטול. שיבטל עצמו לגמרי, עד שיהי' נכלל באחדותו ית': וא"א לבוא לידי ביטול, כ"א ע"י התבודדות. כי ע"י שמתבודד ומפרש שיחתו בינו לבין קונו, ע"י הוא זוכה לבטל כל התאוות והמדות רעות, עד שזוכה לבטל כל גשמויותו, ולהכלל בשרשו: אך עיקר ההתבודדות הוא בלילה, בעת שהעולם פנוי ממדת העוה"ז. כי ביום, ע"י שרודפין העולם אחר העוה"ז, הוא מבטל ומבלבל את האדם מלהתדבק ולהכלל בהש"י. ואפי' אם הוא בעצמו אינו מרוד, אעפ"כ מאחר שהעולם מרודים אז, ורודפים אז אחר הבלי העוה"ז, ע"י קשה אז לבא לידי ביטול: וגם צריכין, שיהי' ההתבודדות במקום מיוחד, דהיינו חוץ מהעיר בדרך יחיד, במקום שאין הולכים שם בני אדם. כי במקום שהולכים שם כנ"א ביום, הרודפים אחר העוה"ז, אעפ"י שכעת אינם הולכים שם, הוא מבלבל ג"כ ההתבודדות, ואינו יכול להתבטל ולהכלל בו ית'. ע"כ צריך שילך לבדו בלילה, בדרך יחיד, במקום שאין שם אדם. ושם ילך ויתבודד, ויפנה לבו ודעתו מכל עסקי עוה"ז, ויבטל הכל, עד שיוכה לבחי' ביטול באמת. היינו שבתחילה ירבה בתפילות ושיחות בהתבודדות בלילה בדרך יחיד כנ"ל, עד שיוכה לבטל זה הדבר, דהיינו לבטל מדה ותאוה זאת. ואח"כ ירבה עוד בהתבודדות הנ"ל, עד שיבטל מדה ותאוה אחרת. וכן ינהוג זמן רב בהתבודדות, בזמן הנ"ל, ובמקום הנ"ל, עד שיבטל הכל. ואח"כ עדיין נשאר ממנו איזה דבר זכו', ואח"כ מבטלין ג"ז, עד שלא נשאר ממנו כלום. [פי' כי יכול להיות אחר שיבטל כל התאוות ומדות רעות, עדיין נשאר ממנו כלום. דהיינו שעדיין לא ביטל לגמרי הגיאות והגסות, עד שנחשב בעיניו לאיזה דבר. וע"כ צריכין להתיגע ולהרבות בהתבודדות הנ"ל, עד שלא ישאר ממנו כלום, שיהיה בבחי' מה באמת, עד שיוכה לבחי' ביטול באמת.] ואזי כשזוכה לביטול באמת, ואזי נכלל נפשו בשרשו, דהיינו בו ית', שהוא מחויב המציאות. אזי נכלל כל העולם עם נפשו בשרשו, שהוא מחויב המציאות, כי הכל תלוי בו כנ"ל, ואזי נעשה כל העולם על ידו בבחי' מחויב המציאות כנ"ל:

ע"י ממשיך השגחת הש"י, ואז הכל אחד. כי ע"י התשגחה, נכלל אחר הבריאה בקודם הבריאה כנ"ל. וזהו אר"ע וכו' כנ"ל: וכזה מקושר המאמר הזה היטב, תחילתו בסופו, וסופו בתחילתו, וכן באמצעותו, והכן היטב:

נב (אבות פ"ג) רבי חנינא בן חכינאי אומר, הניעור בלילה, והמהלך בדרך יחיד, ומפנה לבו לבטלה, הרי זה מתחייב בנפשו:

כי יש אפיקורסים, שאומרים שהעולם הוא מחויב המציאות. ולפי דעתם הרעה המשובשת, נדמה להם שיש ע"ז ראיות ומופתים ח"ו ממנהג העולם. אבל באמת הכל יפצה פיהם, כי באמת העולם ומלואו הוא אפשרי המציאות. כי רק הש"י לבד הוא מחויב המציאות, אבל כל העולמות עם כל אשר בהם הם אפשרי המציאות. כי הוא ית' בראם יש מאין, וכיכולתו וזכו ואפשרותו ית' חי' לבראם או שלא לבראם, ע"כ בוודאי כל העולם ומלואו הוא אפשרי המציאות. אך מאין נמשך הטעות, שיכולין למעות ח"ו שהעולם הוא מחויב המציאות ח"ו. דע שזה נמשך מחמת שבאמת עתה שכבר נאצלו ונמשכו נשמות ישראל, עתה בוודאי העולם הוא בבחי' מחויב המציאות. כי כל העולם ומלואו הכל לא נברא אלא בשביל ישראל כידוע (א). וישראל מושלין בעולם. וע"כ בוודאי עתה אחר שנאצלו ונבראו נשמות ישראל, כביכול הוא ית' מוכרח לברוא ולקיים העולם. כי ע"מ כן האציל נשמות ישראל, כדי לברוא בשבילם כל העולמות. אך נשמות ישראל בעצמן כשנאצלו, היו הם בעצמן עם כל העולמות התלויים בהם, הכל היה אפשרי המציאות, כי היה באפשרותו להאצילם ולבראם או שלא לבראם. אך תיכף כשנתרצה הקב"ה להאציל נשמות ישראל, אזי היה כל העולם בבחי' מחויב המציאות. כי מאחר שנאצלו נשמות ישראל, אזי כביכול הוא מחויב להמציא העולם, כי ע"מ כן נאצלו נשמתו, שכל העולמות יבראו בשבילן, והם ימשולו בכל. והכן היטב. ומה נשתלשל ונמשך הטעות של האפיקורסים, שאומרים שהעולם הוא ח"ו מחויב המציאות. אבל באמת רק הש"י לבד הוא מחויב המציאות, אבל כל הדברים הם אפשרי המציאות כנ"ל:

ועיקר הכוונה שברא כל העולם בשביל ישראל, היה כדי שישראל יעשו רצונו, ושיחזרו וידבקו בשרשן. דהיינו שיחזרו ויוכללו בו ית', שהוא מחויב המציאות, ובשביל זה נברא הכל. נמצא כל מה שישראל עושין רצונו של מקום, ונכללין בשרשם, שהוא מחויב המציאות. ע"י נכלל כל העולם שנברא בשבילם, בחיוב המציאות. כי עיקר התכלית שנברא העולם הוא בשביל זה, ורק בשביל זה מחויב הש"י כביכול לברוא ולקיים כל העולמות בשביל ישראל כנ"ל, כדי שיעשו רצונו כנ"ל. וע"כ אז דייקא כשעושין רצונו, נכלל העולם בבחי' מחויב המציאות כנ"ל.